

Νὰ τανύσης τὰ πτεράσου
 Ὄμπροσθὰ εἰς τὴν κυρά σου.
 Καὶ σεμνά 'ς τὴν γῆν σκυμμένο,
 (Καθὼς εἶσαι μαθημένο)
 Τεχνικὰ νὰ τραγουδήσης,
 Καὶ αὐτὰ νὰ τὴν λαλήσης.
 « Ὁ Αὐθέντης μου, Κυρία,
 Μὲ χαρὰ καὶ προθυμία
 Ὄρσε, δῶρον μὲ προσφέρει
 'Σ τὸ προσκυνητόν σου χέρι.
 Καὶ σ' ὀρκίζει 'ς τὴν Θεά σου,
 'Σ τὰ πολλὰ τὰ θελγητρά σου,
 Κ' εἰς τὸν ἕνα ἔρωτά του,
 Νὰ δεχθῆς τὸ χάρισμάτου·
 Εἴμ' ἀλήθεια, μικρὴ χάρις,
 Δὲν ἀξίζω νὰ μὲ πάρης.
 Ὅμως μ' ὅλην τὴν μικράδα
 ἔχω κάποιαν νοστιμάδα.
 Εἶμαι ψάλτης κατὰ πρῶτον,
 'Σ τὰ τραγούδια τῶν ἔρωτων.
 Εἶμαι δεύτερον, κυρά μου,
 Καθαρόν 'ς τὰ φαγητά μου.
 Δὲν τζιμπῶ ποτὲ σπειράκι,
 Ἄν δὲν ᾔν' ἀπὸ χεράκι.